
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR 119 - XV.

Zsoltár 119.113-120

2015. 01.25.

IGEHIRETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 1Thesszalóniki levél 5. 14-25.

Imádkozunk. Köszönjük Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hogy élvezhetjük gyámolító szeretetedet, élhetünk irgalmasságodból és igazságod a mi pajzsunk, megőriz minden rossztól és bajtól. Magasztalunk és dicsérünk az áldásokért, a kegyelemért, szabadításokért, gyógyításokért, vigasztalásokért! Magasztalunk és dicsőítünk az erős reménységért, amelyet Lelked adott nekünk, az élő hitért és legfőképpen azért, hogy meghívtál bennünket arra, hogy Krisztus által szeretetben járjunk mindig és mindenben. Azt kérjük Mennyei Atyánk, most ezen az istentiszteletünkön is, hogy hálaadásunk közepette erősíts bennünket Igéddelel, ragyogtasd ránk világosságodat, add, hogy ne tévedjünk bűnös utakra, hanem válasszuk igazságod útját és add, hogy Lelked erejével mindvégig megmaradjunk azon. Várunk hát és hívunk szent hívással, jöjj közénk, bocsásd el Szentlelkedet, ragyogtasd ránk szent Igédet. Krisztusért, Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: 119. zsoltár 113-120:

Az állhatatlanokat gyűlölöm, de a te törvényedet szeretem.

Menedékem és paizsom vagy te; igédben van az én reménységem.

Távzatarok tőlem gonoszok, hogy megőrizsem az én Istenemnek parancsolatait.

Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy megszégyenüljek reménységemben.

Segélj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te rendeléseidben szüntelen.

Megtapodod mindazokat, a kik rendeléseidtől elhajolnak, mert az ő álnokságuk hazugság.

Mint salakot mind elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te bizonyágaidat.

Borzad testem a tőled való félelem miatt, és félek a te ítéleteidtől.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ma drámai részhez érkeztünk. Mondhattam volna ezt korábban, ahogy olvastuk a zsolnárt, mert láttuk már, hogy az Isten-követés akadályokba ütközik, az Isten-szeretéből pedig sokszor megaláztatás lesz azok számára, akik szeretik Istent. Láttuk: az isteni törvény követése, az Isten igazságának elfogadása és az a szerinti való élet ellenségeskedést vált ki, különösen azok részéről, akik a jót rossznak mondják, a rosszat pedig jónak. Mégis azt kell mondjam (az összes korábbi nagy drámai felkiáltást, ütközést is figyelembe véve), hogy drámai részhez érkeztünk. Mintha valami hirtelen indulatkitörés venne erőt a zsolnáron. Ezért, bár nem pontos a Szenczi Molnár Albert zsolnárszava, amit énekeltünk, ahogy mondja: ösztönösen gyűlölöm a gonoszt, mert semmiféle ösztönösségről nincs itt szó, mégis úgy érezzük, és Szenczi Molnár Albert is jól érezte ezt, hogy itt egy nagy indulatkitörésről van szó. A zsolnáros olyan szavakat mond ki, amiket korábban nem mondott. Továbbá megszólít másokat is, holott eddig csak Istenhez beszélt, mint amikor a szerelmes vallomást tesz és megfelelnek a külvilágról. Vagyis mintegy kiszól a vallomásából. Érzései, amelyeknek most hangot ad, azért is hökkentenek meg bennünket, mert az efféle kifejezéseket bizony mára már számították az úgynevezett politikailag korrektség világából. Ma már nem mondunk ilyet, hogy gyűlölöm.... Tilos ilyet mondani. (Vagy nem tilos? Nem tudom. Európa évek óta meg van zavarodva: a gyűlöletbeszéd mehet, a gyűlölködőket megölni nem lehet. Így van, nem is szabad őket megölni. D tudjuk, hogy a beszéd ölhet. Nos, akkor most lehet gyűlölködni, és szóval ölni, vagy nem lehet? A mi korunk nagy ágendája, a politikailag korrekt ezeket a megnyilvánulásokat, érzéseket, mi több, szavakat, megpróbálja eltüntetni.) Bizony, meghökkent bennünket, hogy Isten igéjében ilyeneket olvasunk.

Azért is mondtam ezt, mert régebben eljött hozzám egy lelkes, okos ember, nagyon okos ember, aki tisztességes is, azzal a javaslattal, hogy püspökként hassak már oda, hogy a Bibliából bizonyos szavakat és kifejezéseket húzzanak ki. Ez lett volna a korszakalkotó javaslata: húzzunk ki néhány kifejezést a Bibliából és akkor az egy csodálatos könyv lesz, akkor mindenki szeretni és olvasni fogja. Na, én kettőt mondtam neki. Egyrészt, hogy nekem nincsen jogom senkinek a művét cenzúrázni. Az efféle kihuzogatás a kommunizmusban volt divat. Például, amikor gyerekkoromban olvastam Robinsón Crusoe történetét, és csak a cenzúrázott a szocialista kiadást olvashattam, nem találkozhattam a résszel, amelyben Robinsón Crusoe leírja megtérését. Tudjuk a történetét: partra vetődik egy lakatlan szigeten, a hajóroncsból kihoz néhány ládát és talál egy Bibliát. Aztán nagy magányában elkezd a bibliát olvasgatni, és megtér. Ez a rettenetes fiatal ember, aki gonosztevéként élt, megszökött a szüleitől, kalandor akart lenni, ott a nagy magányában megtért. Nos, kedves testvérek, ha valaki egy 1960-as vagy 70-es Robinsón Crusoe kiadást kivesz a könyvtárból (ha van még olyan), ezt a történetet nem találja meg benne. Nos, azt mondtam az illetőnek: én nem javaslom, hogy a Bibliát cenzúrázzuk, akármilyen szépen hangzó indíttatása is van neki erre. Másrészt pedig beszélje meg a szerzővel,

Szentlélekkel ezt a nagy és hiszen a Szentlélek ihlette a szentírókat, az atyákat, a zsoltárost is.

De nem akarom ezzel elütni azt, amit ennek a szakasznak az elején olvasunk és megrendít bennünket. Azt mondja a zsoltáros: *az állhatatlanokat gyűlölöm, törvényedet szeretem*. Gyűlölök és szeretek. Ezzel bizony mi, keresztyének nem igazán tudunk mit kezdeni. Bár az Ovidius verset még megtanultuk latin órán (odi et amo...), gyűlölök és szeretek, szoktuk is idézgetni, de a keresztyén ember, ahogyan Pál apostol is mondja a Thesszaloniki levélben, mindig és minden körülmények között szeret; rosszal rosszért nem fizet, mindenkit igyekszik szeretni, igyekszik mindenkivel jót tenni. De itt a zsoltárban: gyűlölök...szeretek. Hát, kedves testvérek, nem kell nagy humanistának lenni ahhoz, hogy az ember úgy gondolja, hogy ez a mondat talán kimaradhatott volna a 119. zsoltárból. De ha bátran belenézünk, valami mást látunk itt.

Vannak ugyanis ennek a föltolulásnak, ennek a kitérésnek: gyűlölöm az állhatatlanokat, törvényedet szeretem, vannak különböző kulcsai. Először egy-két lélektani magyarázatot hadd hozzak ide. Ezekre korábban már utaltam. Többször említettem már, hogy Augustinus óta ezt a zsoltárt úgy nevezik a Biblia-magyarázók, hogy: szerelmes vers. Ezt a zsoltárt egy szerelmes ember írja-éneklé. És azt hiszem, lélektanilag teljesen elfogadható, hogy amikor valaki szeret valakit, összehasonlításokat is tesz, ugyan, mi volna nagyobb a szerelemnél, van-e nagyobb a szerelemnél? És belefér ebbe az is, hogy amikor valaki szerelmet vall, akkor - ha szabad ezt mondani - elhatárolódik. A szerelmes is elhatárolódik: csak téged szeretlek, a többit nem szeretem. Gyűlölöm. Sokféle vonatkozásban meg tud ez jelenni. Hadd idézzek egy tragikus példát. Amikor a filiszteus kémasszony, Delila hozzáhásasítja magát Sámsonhoz, rögvest neki is lát feladatának, hogy kitudja Sámson erejét. Újra meg újra könnyögőre veszi: mondd meg, miben van az erőd?! Sámson csak játszik vele, hol ezt, hol azt, hol amazt mond, nem akarja elárulni titkát. Aztán végül Delila bedobja a csodafegyvert, s azt mondja: látom, hogy nem szeretsz, hanem gyűlölsz (Bírák könyve 14. rész). A szerelmes ember könnyen kerül ilyen hátrányos helyzetbe: vagy szeretsz, vagy gyűlölsz, harmadik lehetőség nincs. Lehetne mondani, hogy a zsoltáros most csak azt akarja megfogalmazni, hogy én Isten választom és annyira szeretem Istent, annyira ragaszkodom Hozzá, hogy ez minden mást kizár.

Van egy másik lélektani magyarázat is, ez az identitás nagy kérdése, ami persze sokkal több, mint pusztán lélektan, de azért az is: valahova tartozni kell. Sokszor megtörténik velünk is, hogy amikor elgondoljuk, vagy kimondjuk, hogy kik vagyunk, hova tartozunk, akkor bizonyos megkülönböztetéseket teszünk. Nem mindig sült el ez jól, tudom, főleg, ha a politika kapja marokra a kérdést, és ideológiát csinál belőle, aztán bolondítja az embereket. Mikor ösztöndíjas voltam az Egyesült Államokban, időnként nagyon rosszul éreztem magamat abban a látszólag nagyon barátságos, de egyébként nagyon kemény és kegyetlen világban. Énbennem akkor a magyar identitás nagy lánggal lobogott, amit külön azzal igazoltam, hogy nem vagyok olyan, mint a hamburgerevők, meg

a kóla-ivók meg a rágógumi-rágcsálók... Nem vagyok yankee, én magyar vagyok. S ezt el lehet szélsőségig feszíteni. Mintha tehát azt mondaná a zsolttáros: gyűlölöm az állhatatlanokat, mert a világ tele van csalással, hamissággal, gyűlölködéssel, és én gyűlölöm a hamisságot. És gyűlölöm a hamisság képviselőit, a hamisság az ellenségem. És mindezt azért, mert szeretem az igazságot.

Van ennek a meghökkentő mondatnak erkölcsi magyarázata is. Azt ugyanis, amit az előbb mondtam, bizonyos fokig el is tudjuk fogadni. Morális szempontból mindenképpen. A zsolttár több helyen szól így: Gyűlölöm a hamis utat, gyűlölöm a hamis gondolatot. És itt a gyűlölet nem hamis érzést jelent, hanem konkrét és tényleges ellenségeskedést, mint amikor Ráhel és Lea, Jákob két felesége rivalizált egymással, és emiatt ellenséges viszonyba kerültek, gyűlölködtek. Leát megvetés sújtja, mert nem fogan gyermeket (1Mózes 29). Itt tehát ütközés, harc van, - és aki Isten törvényét szereti, az nem szeretheti a gonosz gondolatot. Mondom, ezt talán el tudjuk fogadni. Többször mondja a zsolttáros, hogy gyűlölöm a hamis utat, nem járok a gonoszság gondolata szerint (104, 128, 163 versek), de most itt személyekről beszél, nem útról, nem gondolatról, nem ideológiáról, még csak nem is magatartásról, hanem azt mondja, hogy *gyűlölöm az állhatatlanokat*. Állhatatlanok, - nehéz szó ez. A Szcenci-féle zsolttárénekekben így van: kétlelkűek (vagy kétszívűek), és ez a nagyon pontos fordítás. Az eredeti héber-gyök nagyjából azt jelenti, mint amikor kettéhasítanak valamit. Használják ezt a kifejezést a sziklahasadékra. Például, Sámson egy ideig egy sziklahasadékban lakott (Bírák könyve 15). Meg jelenti azt is, amikor a fa elágazik két felé. Hasadék, elágazás, valamiféle kettősséget jelent a szó mindenképpen. Miután ebben a formájában – szó szerinti fordítva: kettősek, vagy: hasadtak - csak egyetlen egyszer, itt a zsolttárban olvasható, a régiiek - párversként olvasva a 113. verset - visszafelé fordították az értelmet: ha a zsolttáros szereti Isten törvényét, akkor csakis gyűlölheti az állhatatlanokat, a kettős-szívűeket. Ha valaki az Isten törvényét szereti, akkor a törvényteleneket csak gyűlölheti. A régi Vulgata fordítók is adtak egy érdekes megoldást: azokat gyűlölöm, *akik benne is vannak a törvényben meg nincsenek is benne*. Paranomosz a görög szó. Olyan mint a paranormális. Normális is, meg nem is. Most a törvényre alkalmazza a kifejezést a régi görög fordító: azokat gyűlölöm Uram, a szabályosság látszata alatt, szabálytalanul, a törvényesség látszata alatt erkölcsstelenül élnek. De sokat hallottuk ezt kedves testvérek, Magyarországon: lehet, hogy nem erkölcsös valami, nem tiltja a törvény. Sőt: lehet, hogy nem erkölcsös, de törvényes. Hány borzasztó dolgot követtek el ennek nevében csak ebben az országban! Valaki majd egyszer, harminc év múlva megírja a magyar vad-privatizáció történetét, s minden százból kilencvenkét esetre oda fogja mondani, hogy a paragrafus lehetővé tette, az erkölcs nem tette volna lehetővé. Erről beszél a zsolttáros. Gyűlölöm azokat, akik, a törvényesség látszata alatt törvénytelenek, akik szabályokra hivatkozva szabálytalanokodnak, kettős játékot játszanak, kétszívűek, kettős lelkűek, árulók.

S azért mondtam, hogy drámai részhez értünk, mert a zsoltáros a következő versekben leírja majd, hogy rettenetes erővel feszül rá ez a bomlott helyzet. Nem az erkölcsöcsész beszél a zsoltárosból. Sok szakaszt elolvastunk már, s látuk: a zsoltáros egy rajongó ember, s ez az ember szereti az Istent, ez az ember szeretni, ez az ember szereti az igazságot, a becsületet, a tisztességeséget. Nem erkölcsöcsész. (Igen, vannak erkölcsöcsészök is, akik alig várják az alkalmat, hogy valamin megbotránkozzanak, alig pattan valami, rögtön felugranak, kiabálnak, hisztériáznak, ítélkeznek.) A zsoltáros nem ezért mondja ezt, hanem azért, mert rettentő nehéz helyzetben van.

Azt mondja a 115. versben: *távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizsem az én Istenemnek parancsolatait.* Ezt máshol is olvastuk már: körülvettek – mondja a zsoltáros – körülvettek a gonoszok, lesben állnak a gonoszok, arra várnak, hogy elveszítsenek, rá akarnak venni, hogy tévutakra menjek. De most mintegy kiszól: távozzatok tőlem, hagyjatok békén. De jó lenne ilyen helyzetben, amikor az ember nyomják, rángatják, passzirozzák, de jó lenne, ha lenne szövetségese! Lenne mellettem valaki! (Forduljanak felém az igazak, - óhajtotta korábban.) Csakhogy kiderül, hogy akit annak gondolt (ti. a barátjának, segítójének, szövetségésének), mert sokat hangoztatta a törvényt, sokat beszélt az igazságról, az Isten rendeléseiről, stb. - arról hirtelen kiderül, hogy kétszínű. Cserbenhagyott. Ezért robban elő a zsoltáros szívéből, mint egy vulkán lávája: gyűlölöm a kétszívűeket, gyűlölöm az állhatatlanokat, - de a Te törvényedet szeretem, hogy megmaradjak és éljek!

Nézzük csak még egyszer a helyzetet! Azt mondja a zsoltáros: körül vagyok véve gonoszokkal, akik el akarnak fordítani az Isten útjától! Én belül vagyok, fenn a fellegrámban (használjuk nyugodtan a harci kifejezéseket, hisz itt is mondja, hogy menedékem és pajzsom vagy, Uram!!). Ez látszólag védett helyzet. Csakhogy ott, belül a várban a védők között, ott ülnek – mai nyelven szölok – a relativisták! Nekik minden igaz és az sem igaz. Szerintük így is lehet, meg úgy is lehet. Óvna minden hamissággal szemben, de nem biztosak benne, hogy hamisság a hamisság. Kiáltoznak: maradjunk meg az Isten törvényében, - aztán kifejezik kétségüket: nem is biztos, hogy törvény, amit Isten törvényül adott! Szeretjük az Istent, - szolozsmázzák a fülünkbe -, de lehet, hogy nincs is Isten, - teszük hozzá fontoskodó pillantással. Ez az a nagy drámai helyzet, amelyben fölkiált a zsoltáros és ezeket a kemény szavakat mondja: gyűlölöm a kétszívűeket, az állhatatlanokat, akik szilárd védelmem kellős közepét aknázzák alá. Itt a nagy dráma, merthogy – hadd idézzem Illés prófétát! – eljön az ember életében az a pillanat, amikor meg kell értenie, hogy nem lehet kétfelé sántikálni. Nem lehet. Sokszor csináljuk ezt. Ugrálunk is fél-lábon. De amikor az Isten szent igazságával, törvényével nem elméletileg, hanem egzisztenciálisan, egész létünket meghatározó módon szembesülünk, akkor megértjük a próféta szavát, amikor így kiált Isten népéhez: meddig sántikáltok még kétfelé? Nem lehet. Nem lehet. Vész helyzetben, kedves testvérek, nem lehetünk relativisták, nem lehet tűzoltás közben azzal kísérletezni,

hogy mondjuk, ha a benzint vízzel összekeverjük, az mennyivel fogja késleltetni a benzin berobbanásának a reakcióidejét. Ha tűz van, akkor tüzet kell oltani, ha baj van, akkor el kell hárítani a bajt. Ezt a helyzetet éli át a zsoltáros: körül vagyok véve a gonoszokkal, szétszakítanak, széttépnek, elszakítanak Istentől, - és aki akik a segítőtársaim, védelmezőim, bizalmasaim lennének, azok csak állhatatlanok...

És végül, amint utaltam is rá, van ennek a felkiáltásnak egy messzebb mutató magyarázata is, ez pedig egzisztenciális, vagy inkább úgy mondanám, hogy üdvösségbe vágó magyarázat. Megszólintat még valamit ebben a strófában a zsoltáros. A strófa utolsó részében azt mondja: *borzad testem a Tőled való félelem miatt és félek a Te ítéleteidről*. Szinte minden Biblia-magyarázó azon töpreng, hogy itt valami ellentmondás van. Ha valaki szereti Istent, és féli őt, az csodálatos reménységek, ígéretetek, megtapasztalások között jár. Miért mondja azt, hogy borzadok a félelemtől? - mintha azt mondaná, hogy páni félelem tört rá. Ugyanezzel a szóval írja le Jeremiás próféta a város pusztulását és azt mondja, hogy még azok is, akik képesek lettek volna valamit tenni, állnak tehetetlenül, mert páni félelem vett rajtuk erőt (Sir 3,47). Vagy Jób is ugyanezzel a szóval írja le, amikor bekövetkeznek életében a csapások és fölkiált: amitől reszketve féltam, az történt meg velem (Jób 3,25). Ráz a hideg – mondja a zsoltáros – a Tőled való félelem miatt. De hát nem az az Isten útja velünk, kedves testvérek, hogy szeretetében meghív bennünket? Hát nem az a hívő embernek a boldog megtapasztalása, ahogy itt is mondja: a Te igazságod az én pajzsom?! Magam elé veszem azt a pajzsot és védelemben vagyok. Hát nem úgy van, ahogy a Zsidókhoz írt levél mondja: megízleltétek az eljövendő világ erőit és azok csodálatos erői? (Zsid 6,5) Miért mondja ezt a zsoltáros, hogy borzadok? Borzadok a Tőled való félelem miatt? Aztán azt is mondja, hogy félek a Te ítéleteidről. S ez még csak fokozza a talányt, hiszen másutt ebben a zsoltárban éppen nem ezt mondja, hadd idézzem: a 20. versben azt mondja: Uram, ítéleteid után epekedve vágyakozom! Most akkor fél vagy vágyakozik? Azt mondja a 30. versben: Uram, az igazságot választottam és ítéleteidet tartom szemed előtt. A 39. versben azt mondja: Uram, jók a Te ítéleteid. A 75. versben: igazak a Te ítéleteid. A 43. versben: várom a Te ítéleteid. Huszonegyeszer szerepel ebben a zsoltárban ez a szó, hogy: ítélet. Isten ítéletei. Húsz esetben azt mondja a zsoltáros, hogy epekedem utána, vágyakozom rá, jó, Uram, hozd el a Te ítéletedet, ítéletedet követem, stb. Sőt, azt mondja: Uram, a Te ítéleteiden, vagyis döntéseiden fundáltad az eget és a földet és minden azon áll meg. De itt azt mondja: félek a Te ítéletedről.

Talán a magyarázat abban van, amit az előző versben mond, és ezért jeleztem, hogy ez egzisztenciális és üdvösséges magyarázat. *Mint a salakot, mind elveted a földnek istentelenekeit, azért szeretem a Te bizonyosságodat*. Ez is érdekes szó. A salak a fémkohászatból származik, miután kiolvasztottak a nemes fémeket, a meddőércet, vagyis a salakot félredobják, nincs többé rá szükség. Azt mond-

ja a zsoltáros: így veti el Isten az istenteleneket. Azért használja ezt a képet, mert a folyamatban lát valami gondviselészerűt. Élünk, vissziük a dolgainkat, benne vagyunk - ahogy szokták mondani - a sűrűjében. Ilyenkor látjuk, hogy virulnak a gonoszok. Olvassuk el a 73. zsoltárt. Micsoda szerencsésük van a gonoszoknak! S miért van szerencsésük? Ime, itt van egy kép. Ég, ég az a világ-érc, izzik a kohóban, nagy lobogással. Mi csak ennyit látunk. Aztán eljön a szétválasztás, és Isten az együtt izzó nemes-fémet meg a szintén izzó meddő szétválasztja, kiveszi a nemes fémet, az ezüstöt, az aranyat, a salakot meg félredobja. Ez a gondviselés nagy titka. Együtt élünk, egy világban vagyunk, együtt vissziük a gonoszokkal az életünket, mert nem tudunk kerítést húzni, nem tudjuk magunkat gettóba zárni, nem tudjuk a szentek teokratikus köztársaságát megvalósítani. De látja a zsoltáros: az Isten majd félredobja a salakot. És ez félelmetes. Ezékiel próféta is segít ezt megérteni. Egy helyen leírja a saját népének a tragédiáját. Leírja, hogyan lett hűtlen Isten népe, hogyan sántikált kétfelé, hogyan volt kétszívű, hogyan csalta meg Istent, pedig Isten szerelmet fogadott neki. A 22. részben döbbenetes képeket használ a próféta. Itt azt mondja, hogy Isten összegyűjti népét, mind a salakot, s még egyszer, mindent, ami törmelékben, szétszórtságban, elveszettségben van egyberak, és kiolvasztja belőle a maga ezüstjét. Így fog Isten bánni a népével. A szenvedő népnek mondja ezt, a gyötrelmek között levő népnek mondja. Azoknak mondja, akik a zsoltárossal együtt így kiáltanak fel tiszta szívükből: távozzatok tőlünk, gonoszok, gyűlölöm a kétszívűeket és az állhatatlanokat! És hiába kiáltanak így. Azt mondja a próféta: Isten még egyszer mindent összegyűjt és tűzre vet. A salakot még egyszer megégeti - hátha maradt még benne drága fém. Hát hogyne borzadna a testem, hogyne rázna a hideg. Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni!

S csak egy mondatot mondok már erre. Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni, de kegyelmes dolog az élő Isten kezébe odaadni magunkat. Vágyom a Te igazságodat, jók a Te ítéleteid, szeretem Uram a Te ítéleteidet, - félek a Te kezébe esni, hadd *adjam* magamat a Te kezébe, Ámen.

Imádkozzunk!

Támogass bennünket, Urunk, szent beszéded szerint, s ne engedd, hogy megcségyenüljünk reménységünkben. Hadd szeressük ítéleteidet, hadd támaszkodjunk döntéseidre, hadd kövessük igazságodat, hadd járjunk szent élettörvényeid útján. Könyörgünk Urunk azokért, akiknek szívébe kétség költözött. Add, hogy Nálad maradjanak, legyenek állhatatosak, mert aki mindvégig megáll, az üdvözl.

Könyörgünk a betegekért és gyógyítóikért. A szomorkodókért, a gyászolókért kérünk. Krisztusunk feltámadásának boldog nagy erejét áraszt ki rájuk és kötözd be szívük sebét. Könyörgünk, add, hogy Igéd, ígéreted, szavad, ítéleted, döntésed és tanácsod hordozzon és oltalmazzon bennünket, hogy utadon járva, élhessünk nagy neved dicsőségének és embertársaink javára. Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU